

Kara Deliğın Son Işığı Bir Yeniden Doğuş Hikyesi

— erem-uluc · 04 Ağustos 2025

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım. Artık gözyaşlarıyla değil, sessiz bir kararlılıkla açıyorum gözlerimi. "Ağlamak çözüm değil" diyorum kendime. Çünkü artık kabuslarımın rengi değişti siyah değil, gri. Belki de gri, bir geçişin rengidir.

Bir zamanlar etrafımda varmış gibi duran insanlar, artık birer hayalet. Onları yok saydım. "Orta Dünya" dediğim bir hayal diyarında, gerçek dostlarım var şimdi. Kimisi Tolkien'in Bilbo'su gibi bilge, kimisi Legolas gibi uzak diyarlardan gelmiş. Aşk acısı? O da artık bir masal kadar uzak.

Ama gelecek... Ah, gelecek! "Zaman ne gösterir bilmiyorum" diyorum. Belki de tek bildiğim, kendimi yalnızca kelimelerle ifade edebildiğim.

Kendim olmaktan korkuyordum bir zamanlar. Şimdi ise "sadece kendim olarak yaşıyorum." Tıpkı çocukken olduğu gibi. Arada söyleyemediklerim oluyor, evet. Ama onları da "zamanı gelince" diye bekletiyorum. Belki bir gün, doğru an gelir ve ben o kelimeleri özgür bırakırım.

Bir güneş tutulması, dünyanın her yerinde aynı şekilde yaşanır. Ama Anadolu'nun ücra bir köşesinde, daha bisiklete binmemiş bir çocuk için o, gökyüzünün yarlışıdır. "Kuzey Yıldızları" ise bana heyecan verirken, o çocuk için sadece bir ışık noktasıdır.

İşte bu farkı düşünüyorum. "Bembeyaz örtü üzerinde o manzarayı sessizce izlemek istediğim insanlar var." Onların da gözlerinde aynı yıldızları görmek istiyorum.

Bu hayatı yaşadım, evet. Ama bazı anılar paylaşılmadıkça eksik kalıyor. "Onlarla da bir akasya ağacının altında oturmak, eski bir çay bahçesinde sandalyelerin üzerinde gülümsemek..." İşte gerçek mutluluk bu. Hikâyelerin başlangıcı, sonunun nasıl biteceğini ima eder derler. Benim hikâyem henüz bitmedi. "Kaderim, onların kaderi olsun" diyorum.

Bugün ne getirir bilmiyorum. Ama içimdeki "kara delik" yavaş yavaş kayboluyor. Belki de o delik, aslında bir yıldızın doğumuydu.

"Güne merhaba!"

"Bu sabaha merhaba!"

"Dünyaya, kuşlara, köşedeki simitçiye, kahvenin önünde gazetesini okuyan gözlüklü dedeye merhaba!"

Çünkü artık biliyorum: "Hayat, paylaştıkça güzelleşir."

"Kara delikler bile, bir gün ışık saçmaya başlar. Belki de kaybolan, sadece karanlığın ta kendisiydi."